

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 23.12.2005
KOM(2005)694 wersja ostateczna

2005/0270(CNS)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

**w sprawie gwarantowanych tradycyjnych specjalności
produktów rolnych i środków spożywczych**

(przedstawiony przez Komisję)

UZASADNIENIE

1. Od dnia 24 lipca 1993 r. rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych umożliwia uznanie i ochronę tradycyjnych produktów rolnych i środków spożywczych o specyficznym charakterze na poziomie wspólnotowym. Specyficzne cechy tych produktów nie są związane z pochodzeniem geograficznym, lecz z metodą produkcji i/lub wytwarzania.
2. Od chwili utworzenia tego systemu zarejestrowano 15 produktów rolnych i środków spożywczych, z których niektóre posiadają istotny potencjał gospodarczy. Komisja otrzymała 18 nowych wniosków o rejestrację pochodzących z różnych Państw Członkowskich.
3. Instrument ten umożliwia producentom podniesienie wartości rynkowej ich produktów przy równoczesnym zapewnieniu konsumentom ochrony przed stosowaniem nadużyć, a także zagwarantowaniu prowadzenia uczciwych transakcji handlowych. Zasadniczą korzyścią wynikającą z rejestracji przewidzianej w rozporządzeniu jest identyfikacja produktu dzięki połączonemu użyciu zarejestrowanej nazwy opatrzonej zapisem „gwarantowanej tradycyjnej specjalności” oraz wspólnotowym logo. W odniesieniu do użycia nazwy istnieją dwie opcje: rejestracja może odbyć się z zastrzeżeniem lub bez zastrzeżenia użycia nazwy dla producentów, którzy przestrzegają opisu produktu. Od chwili wejścia w życie rozporządzenia dokonano jedynie pięciu rejestracji z zastrzeżeniem nazwy. Państwa Członkowskie mają obowiązek ochrony zapisu „gwarantowanej tradycyjnej specjalności”, odpowiadającego mu logo i zarezerwowanych nazw. Gwarantowane tradycyjne specjalności nie wchodzą w zakres prawa własności intelektualnej w rozumieniu Porozumień TRIPS.
4. Należy zagwarantować, aby producenci państw członkowskich WTO mogli korzystać z rejestracji bez warunków wzajemności i równoważności oraz aby obywatele tych państw, którzy mogą wykazać uzasadniony interes, mogli złożyć sprzeciw wobec rejestracji. Wreszcie zgodnie z klauzulą dotyczącą krajowego traktowania, producenci państw członkowskich WTO muszą mieć możliwość korzystania z opisów produktu zarejestrowanych jako gwarantowane tradycyjne specjalności, podobnie jak producenci z Państw Członkowskich. Ponadto należy przewidzieć przepisy gwarantujące istnienie i zakres istniejących praw własności intelektualnej, takich jak znaki towarowe oraz oznaczenia geograficzne.
5. Ponadto celem wniosku jest uproszczenie i sprecyzowanie procedur oraz dokładne określenie kompetencji różnych organów, które są zobowiązane do podjęcia odpowiednich kroków podczas rozpatrywania wniosków. Wyjaśnia się, że obowiązki, które mogą być lepiej wypełnione na poziomie krajowym, muszą być oczywiście powierzone organom krajowym, zapewniając jednocześnie równe traktowanie zainteresowanych, także z państw trzecich.
6. Obecnie procedura rejestracji gwarantowanych tradycyjnych specjalności jest dwuetapowa. Najpierw grupa producentów składa właściwym organom Państwa Członkowskiego wniosek o rejestrację. Następnie organy krajowe przekazują wniosek Komisji w celu rejestracji; Komisja przekazuje przetłumaczony wniosek pozostałym Państwom Członkowskim.

7. Jednakże Państwa Członkowskie przekazują najczęściej Komisji dokumentację zbyt obszerną i zbyt dokładną. Proponuje się, aby na poziomie wspólnotowym przekazywano jedynie opis produktu sensu stricto, ponieważ to organy krajowe są odpowiedzialne za ocenę tradycyjnego i specyficznego charakteru danych produktów rolnych i środków spożywczych.
8. Ponadto Komisja publikuje najważniejsze informacje zawarte we wniosku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, co pozwala w sposób uzasadniony każdej zainteresowanej osobie wyrazić sprzeciw wobec rejestracji. Proponuje się określenie warunków dopuszczalności sprzeciwu, aby Komisja uniknęła konieczności zajmowania się oświadczeniami o sprzeciwie niekiedy nieprawdziwymi i wprowadzającymi w błąd. Środki te muszą umożliwić uproszczenie procedur administracyjnych na poziomie wspólnotowym.
9. Wniosek zawiera wiele uproszczeń i wyjaśnień. Rzeczywiście okazało się, że cel rozporządzenia jest niewystarczająco jasny dla producentów i innych zainteresowanych podmiotów. Używane terminy są złożone, a definicje za mało precyzyjne. Termin „tradycyjny” nie jest nawet zdefiniowany. Jednocześnie proponuje się usunięcie niektórych niespójności, takich jak czas przewidziany na złożenie sprzeciwu w przypadku wniosku o wprowadzenie zmian do opisu produktu, wyznaczony na sześć miesięcy w jednym ustępie i na trzy miesiące w innym.
10. W stosownych przypadkach proponuje się ulepszenia systemu podobne do tych, które zaproponowano w odniesieniu do ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, w szczególności w zakresie systemu kontroli, procedur rejestracji i sprzeciwu, obowiązkowego odniesienia do zapisu „gwarantowanej tradycyjnej specjalności” i logo wspólnotowego na etykiecie produktów oraz zwrócenie się do Komitetu Zarządzającego ds. Zagadnień związanych z wnioskami o rejestrację.
11. Przedmiotem konsultacji przeprowadzonych z zainteresowanymi stronami były główne kierunki tych zmian. Podczas dyskusji w ramach Grupy Doradczej ds. Jakości Produktów Rolnych (czerwiec 2005) i w ramach Komitetu Regulacyjnego ds. Świadczeń o Szczególnym Charakterze dla Produktów Rolnych i Środków Spożywczych podkreślono istotne znaczenie tego systemu i przedstawiono jego osiągnięcia.
12. Zaproponowane środki nie mają wpływu finansowego na budżet ogólny Wspólnot Europejskich.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

w sprawie gwarantowanych tradycyjnych specjalności produktów rolnych i środków spożywczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Produkcja, wytwarzanie i dystrybucja produktów rolnych i środków spożywczych odgrywają ważną rolę w gospodarce Wspólnoty.
- (2) Należy wspierać różnorodność produkcji rolnej. Promowanie tradycyjnych produktów o specyficznych cechach może przynieść gospodarce wiejskiej istotne korzyści, w szczególności na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz w regionach oddalonych, zarówno poprzez zwiększenie dochodów rolników, jak i zatrzymanie ludności wiejskiej na tych obszarach.
- (3) Dla zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w sektorze środków spożywczych podmioty gospodarcze powinny dysponować odpowiednimi instrumentami w celu podniesienia wartości rynkowej ich produktów przy równoczesnym zapewnieniu konsumentom ochrony przed stosowaniem niewłaściwych praktyk, a także zagwarantowaniu prowadzenia uczciwych transakcji handlowych.
- (4) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych² określa świadectwa o szczególnym charakterze, natomiast rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1848/93³ ustalające zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 2082/92 określa i wprowadza zapis „gwarantowanej tradycyjnej specjalności”. Świadectwa o szczególnym charakterze, nazywane częściej „gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami” odpowiadają popytowi ze strony konsumentów na tradycyjne produkty o specyficznych cechach. W obliczu różnorodności produktów na rynku oraz

---

¹ Dz.U. C ... z ..., str. ....

² Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 9. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz. U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

³ Dz.U. L 168 z 10.7.1993, str. 35. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2167/2004 (Dz. U. L 371 z 18.12.2004, str. 8).

obfitości informacji na ich temat, konsument, w celu dokonania lepszego wyboru, musi dysponować jasną i zwięzłą informacją dotyczącą dokładnie tych cech.

- (5) W celu zachowania przejrzystości, należy zaprzestać stosowania wyrażenia „świadectwo o szczególnym charakterze” i stosować wyrażenie „gwarantowanej tradycyjnej specjalności”, które jest bardziej zrozumiałe oraz aby uczynić dla producentów i konsumentów przedmiot rozporządzenia bardziej czytelnym, należy dokładnie określić definicję specjalności i wprowadzić definicję terminu „tradycyjny”.
- (6) Niektórzy producenci chcieliby, aby wartość rynkowa produktów rolnych lub środków spożywczych była związana z ich specyficznym charakterem, ponieważ odróżniają się one wyraźnie od innych podobnych produktów rolnych lub środków spożywczych ich naturalnymi cechami, charakterystycznymi tylko dla nich. W celu zapewnienia ochrony konsumentów, poświadczony specyficzny charakter powinien być poddany kontroli. W rzeczywistości taki dobrowolny system, umożliwiający podmiotom upowszechnianie na obszarze całej Wspólnoty informacji o jakości środka spożywczego, musi gwarantować, że wszelkie odniesienia, które mogą być poczynione w handlu w stosunku do niego, są uzasadnione.
- (7) Produkty rolne i środki spożywcze podlegają, w odniesieniu do ich etykietowania, ogólnym zasadom ustanowionym we Wspólnocie, w szczególności dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁴. Jednakże, ze względu na ich specyficzny charakter, należy przyjąć szczególne przepisy uzupełniające w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Aby identyfikacja gwarantowanych tradycyjnych specjalności wyprodukowanych na terenie Wspólnoty była łatwiejsza i szybsza, używanie na etykietach zapisów i symboli wspólnotowych, o których mowa, powinno być obowiązkowe przewidując jednak rozsądny termin, który umożliwiłby dostosowanie się podmiotów do tego wymogu.
- (8) Aby zagwarantować poszanowanie i niezmienność poświadczonego specyficznego charakteru, grupy producentów muszą same zdefiniować ich specyficzny charakter w opisie produktu. Istnieje możliwość zarejestrowania gwarantowanej tradycyjnej specjalności dla producentów z państw trzecich.
- (9) Gwarantowane tradycyjne specjalności chronione na terenie Wspólnoty muszą korzystać z wiarygodnego systemu kontroli, opartego na rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt⁵, a także na systemie kontroli mających na celu zapewnienie przestrzegania opisu produktu przez podmioty, przed wprowadzeniem do obrotu produktów rolnych i środków spożywczych.

---

⁴ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/89/WE (Dz.U. L 308 z 25.11.2003, str. 15).

⁵ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 191 z 28.5.2004, str. 1.

- (10) Aby korzystać z ochrony, gwarantowane tradycyjne specjalności muszą być zarejestrowane na poziomie wspólnotowym. Wpis do rejestru dostarcza jednocześnie informacji przedstawicielom sektora i konsumentom.
- (11) Krajowe organy danego Państwa Członkowskiego powinny rozpatrzyć każdy wniosek o rejestrację zgodnie z minimalnymi wspólnymi zasadami obejmującymi procedurę sprzeciwu na poziomie krajowym w celu zagwarantowania, że dany produkt rolny lub środek spożywczy jest tradycyjny i posiada specyficzne cechy. Następnie wniosek musi być rozpatrzony przez Komisję w celu zagwarantowania jednolitego podejścia do wniosków przekazanych przez Państwa Członkowskie i wniosków o rejestrację złożonych przez producentów z państw trzecich.
- (12) Aby procedura rejestracji była bardziej skuteczna, należy unikać rozpatrywania wprowadzających w błąd i nieuzasadnionych sprzeciwów oraz określić warunki dopuszczalności sprzeciwów przekazywanych Komisji. Prawo do złożenia sprzeciwu przyznaje się zainteresowanym w sposób uzasadniony obywatelom państw trzecich na podstawie tych samych kryteriów co producentom ze Wspólnoty. Dowody i ocena tych kryteriów powinny być uzasadnione w odniesieniu do terenu Wspólnoty. W świetle zdobytego doświadczenia, należy dostosować okres, w którym można składać sprzeciw i czas na przeprowadzenie konsultacji między Państwami Członkowskimi w przypadku zgłoszenia sprzeciwu.
- (13) Należy przewidzieć przepisy gwarantujące istnienie i zakres istniejących praw własności intelektualnej.
- (14) Aby zapobiec nieuczciwej konkurencji, każdy producent, także z państwa trzeciego, musi mieć możliwość użycia zarejestrowanej nazwy handlowej wraz z zapisem oraz, w stosownych przypadkach, symbolu wspólnotowego lub nazwy handlowej zarejestrowanej jako taka, tak długo, jak produkt rolny lub środek spożywczy, który produkuje lub przetwarza, spełnia wymogi stosownego opisu produktu i zwraca się do organu kontrolnego zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (15) Zapisy dotyczące specyficznych cech tradycyjnego produktu rolnego lub środka spożywczego muszą, aby być jednocześnie atrakcyjne dla producentów i wiarygodne dla konsumentów, uzyskać ochronę prawną i podlegać oficjalnej kontroli.
- (16) W przypadku gdy, w wyznaczonym terminie, nie poinformowano Komisji o żadnym organie kontrolnym w odniesieniu do gwarantowanej tradycyjnej specjalności, zatem nie jest ona produkowana zgodnie z zarejestrowanym opisem produktu, należy unieważnić rejestrację.
- (17) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁶.
- (18) Należy przewidzieć przepisy niniejszego rozporządzenia mające zastosowanie do wniosków o rejestrację, które Komisja otrzymała przed jego wejściem w życie, w szczególności w oparciu o stopień zaawansowania procedury rejestracji. Ponadto należy pozostawić podmiotom rozsądny termin umożliwiający dostosowanie się

---

⁶ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

prywatnych organów kontrolnych i etykietowania wprowadzonych do obrotu produktów rolnych i środków spożywczych, takich jak gwarantowane tradycyjne specjalności.

- (19) W trosce o zapewnienie jasności i przejrzystości należy uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2082/92 i zastąpić je nowym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady, na podstawie których gwarantowana tradycyjna specjalność może być uznana dla:
  - a) produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu przeznaczonych do spożycia przez ludzi;
  - b) środków spożywczych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Załącznik I do niniejszego rozporządzenia może być zmieniony zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych szczególnych przepisów wspólnotowych.
3. Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁷ nie stosuje się do gwarantowanych tradycyjnych specjalności będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2
Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
  - a) „specyficzny charakter” oznacza cechę lub zespół cech, które w sposób wyraźny odróżniają produkt rolny lub środek spożywczy od podobnych im produktów należących do tej samej kategorii;
  - b) „tradycyjny” oznacza, dowiedzione użycie na rynku wspólnotowym przynajmniej od okresu równego okresowi zwykle przypisywanemu jednemu pokoleniu człowieka;
  - c) „gwarantowana tradycyjna specjalność” oznacza tradycyjny produkt rolny lub środek spożywczy uznany przez Wspólnotę dzięki specyficznemu charakterowi produktu poprzez jego rejestrację zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

---

⁷ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37.

d) „grupa”: oznacza każdą organizację, niezależnie od jej formy prawnej lub składu, producentów lub przetwórców, których dotyczy taki sam produkt rolny lub środek spożywczy.

2. Cecha lub ogół cech wymienione w ust. 1 lit. a) mogą odnosić się do nieodłącznych cech produktu takich jak właściwości fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne albo organoleptyczne lub do metody produkcji lub otrzymywania produktu albo do szczególnych warunków, które muszą przeważać podczas produkcji lub otrzymywania produktu. Prezentacji produktu rolnego lub środka spożywczego nie traktuje się jako cechy w znaczeniu ust. 1 lit. a).

Specyficzny charakter określony w ust. 1 lit. a) nie może ograniczać się do składu jakościowego lub ilościowego.

Inne zainteresowane strony mogą wejść w skład takiej grupy w rozumieniu ust. 1 lit. d).

Artykuł 3 Rejestr

Komisja prowadzi rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności uznanych na poziomie wspólnotowym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Rejestr składa się z dwóch wykazów gwarantowanych tradycyjnych specjalności w zależności od tego, czy użycie nazwy produktu lub środka jest zastrzeżone dla producentów przestrzegających opisu produktu.

Artykuł 4 Wymagania dotyczące produktów i nazw

1. Aby produkt rolny lub środek spożywczy został wpisany do rejestru określonego w art. 3, musi być on albo produkowany przy użyciu tradycyjnych surowców, albo charakteryzować się tradycyjnym składem lub sposobem produkcji lub przetwórstwa odzwierciedlającym tradycyjny sposób produkcji lub przetwórstwa.

Do wpisu do rejestru nie zostaną dopuszczone produkty rolne lub środki spożywcze, których specyficzny charakter związany jest z jego miejscem pochodzenia lub geograficznym pochodzeniem. Jednakże zezwala się na używanie nazw geograficznych.

2. W celu zarejestrowania nazwa musi:

- a) być sama w sobie specyficzna, lub
- b) wyrażać specyficzny charakter produktu rolnego lub środka spożywczego.

Specyficzna nazwa określona w ust. 1 lit. a) musi być tradycyjna i zgodna z przepisami krajowymi lub przyjęta zwyczajowo.

Nazwa odzwierciedlająca specyficzny charakter, określona w ust. 1 lit. b), nie może zostać zarejestrowana, jeżeli:

- a) odnosi się tylko do twierdzeń natury ogólnej używanych w odniesieniu do grupy produktów rolnych lub środków spożywczych lub do tych ustalonych przez szczególne prawodawstwo Wspólnoty;
- b) jako taka wprowadza w błąd, w szczególności jeśli odnosi się do oczywistych cech produktu, nie odpowiada opisowi produktu i może zatem wprowadzić w błąd konsumentów w odniesieniu do cech produktu.

Artykuł 5

Związek z prawami własności intelektualnej

1. Produkt nie podlega rejestracji jako gwarantowana tradycyjna specjalność, jeżeli nazwa jest identyczna lub podobna do zarejestrowanego znaku towarowego produktów identycznych lub podobnych w przypadkach, gdy istnieje ryzyko błędnego zrozumienia lub gdy nazwa obejmuje oznaczenie geograficzne na terytorium Wspólnoty.
2. Nazwa odmiany rośliny lub rasy zwierząt może być używana w nazwie gwarantowanej tradycyjnej specjalności pod warunkiem, że nie jest ona myląca w odniesieniu do charakteru produktu.

Artykuł 3

Opis produktu

1. Aby móc korzystać z gwarantowanej tradycyjnej specjalności, produkt rolny lub środek spożywczy musi być zgodny z opisem produktu.
2. Opis produktu zawiera następujące informacje:
  - a) nazwę określoną w art. 4 ust. 2, w jednym lub w kilku językach, wskazującą czy grupa składa wniosek z zastrzeżeniem lub bez zastrzeżenia nazwy oraz czy grupa składa wniosek o korzystanie z przepisów określonych w art. 13 ust. 3;
  - b) opis głównych właściwości fizycznych, chemicznych, mikrobiologicznych i organoleptycznych produktu rolnego lub środka spożywczego;
  - c) opis metody produkcji, którą producenci zobowiązani są stosować, łącznie z pochodzeniem i właściwościami surowca lub użytych składników i metody otrzymywania produktu rolnego lub środka spożywczego;
  - d) najważniejsze elementy określające specyficzny charakter i, tam gdzie to stosowne, wykorzystaną podstawę odniesienia;
  - e) najważniejsze elementy świadczące o tradycyjnym charakterze, określone w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy;
  - f) minimalne wymagania oraz procedury kontroli, którym podlega specyficzny charakter.

Artykuł 7
Wniosek o rejestrację

1. Jedynie grupa ma prawo do ubiegania się o rejestrację specyficznego charakteru produktu rolnego lub środka spożywczego.

Wiele grup pochodzących z Państw Członkowskich lub różnych państw trzecich może złożyć wspólny wniosek.

2. Grupa może złożyć wniosek o rejestrację wyłącznie w odniesieniu do produkowanych lub otrzymywanych przez nią produktów rolnych lub środków spożywczych.

3. Wniosek o rejestrację obejmuje:

- a) nazwę grupy składającej wniosek;
- b) opis produktu określony w art. 6;
- c) dokumenty potwierdzające specyficzny i tradycyjny charakter;
- d) informacje dotyczące struktury lub struktur kontrolnych określone w art. 15.

4. W przypadku gdy grupa działa w Państwie Członkowskim, wniosek o rejestrację składa się właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym dana grupa ma siedzibę.

Państwo Członkowskie rozpatruje otrzymany wniosek za pomocą właściwych środków w celu sprawdzenia, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia.

5. Państwo Członkowskie, podczas rozpatrywania wniosku określonego w ust. 4 akapit drugi, organizuje procedurę sprzeciwu na poziomie krajowym, zapewniając odpowiednią publikację wspomnianego wniosku i przewidując rozsądny termin, w czasie którego każdy podmiot w uzasadniony sposób zainteresowany i mający siedzibę na jego terytorium może zgłosić swój sprzeciw wobec wniosku.

Państwo Członkowskie bada dopuszczalność otrzymanych oświadczeń o sprzeciwie zgodnie z kryteriami odpowiadającymi kryteriom określonym w art. 9 ust. 3 akapit trzeci.

6. Jeżeli wymogi art. 4, 5 i 6 zostały spełnione, właściwy organ przekazuje Komisji:

- nazwę grupy składającej wniosek;
- opis produktu określony w art. 6;
- informacje dotyczące struktury lub struktur kontrolnych przewidzianych w art. 15;
- oświadczenie Państwa Członkowskiego potwierdzające, że złożony przez grupę wniosek spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia i zasady przyjęte do celów jego wprowadzenia w życie.

7. W przypadku gdy wniosek dotyczący produktu rolnego lub środka spożywczego pochodzi z grupy z państwa trzeciego, przekazuje się go Komisji albo bezpośrednio

albo za pośrednictwem właściwych organów państwa trzeciego, i zawiera on informacje określone w ust. 3.

8. Dokumenty określone w niniejszym artykule przekazane Komisji są sporządzone w języku urzędowym Wspólnoty lub towarzyszą im poświadczone tłumaczenia w języku urzędowym Wspólnoty.

Artykuł 8

Rozpatrywanie wniosków przez Komisję

1. Komisja rozpatruje wniosek w celu sprawdzenia, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia.

Komisja publikuje wykaz oznaczeń będących przedmiotem wniosku o rejestrację, a także datę ich złożenia do Komisji.

2. Jeżeli warunki niniejszego rozporządzenia wydają się być spełnione, Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* opis produktu określony w art. 6 i informacje dotyczące grupy składającej wniosek oraz struktury lub struktur kontrolnych określonych w art. 15.

W przeciwnym przypadku Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 3, podejmuje decyzję o odrzuceniu wniosku o rejestrację.

Artykuł 9

Sprzeciw

1. W terminie czterech miesięcy licząc od dnia publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przewidzianej w art. 8 ust. 2 akapit pierwszy, każde Państwo Członkowskie lub państwo trzecie może zgłosić sprzeciw wobec planowanej rejestracji poprzez złożenie do Komisji należycie uzasadnionego oświadczenia.

2. Każda osoba fizyczna lub prawna bezpośrednio lub indywidualnie zainteresowana, której miejscem zamieszkania lub siedzibą jest Państwo Członkowskie inne niż państwo, które złożyło wniosek o rejestrację lub też w państwie trzecim, może również zgłosić sprzeciw wobec planowanej rejestracji poprzez złożenie należycie uzasadnionego oświadczenia.

Osoby fizyczne lub prawne, których miejscem zamieszkania lub statutową siedzibą jest Państwo Członkowskie, składają oświadczenie właściwym organom wspomnianego Państwa Członkowskiego w terminie umożliwiającym sprzeciw zgodnie z ust. 1.

Osoby fizyczne lub prawne, których miejscem zamieszkania lub statutową siedzibą jest państwo trzecie, składają oświadczenie Komisji albo bezpośrednio, albo za pośrednictwem właściwych organów danego państwa trzeciego w terminie wyznaczonym w ust. 1.

3. Za dopuszczalne uznaje się jedynie oświadczenia o sprzeciwie otrzymane przez Komisję w terminie wyznaczonym w ust. 1, które dowodzą:

- a) albo nieprzestrzegania warunków określonych w art. 2, 4 i 5,
- b) lub w przypadku wniosku zgodnego z art. 13 ust. 2, że użycie nazwy jest zgodne z prawem, znane i ekonomicznie znaczące dla podobnych produktów rolnych i środków spożywczych.

Komisja bada dopuszczalność sprzeciwów.

Kryteria określone w akapicie pierwszym muszą być dowiedzione i ocenione w stosunku do terytorium Wspólnoty.

4. W przypadku gdy Komisja nie otrzyma żadnego sprzeciwu dopuszczalnego na mocy ust. 3, przystępuje do rejestracji gwarantowanej tradycyjnej specjalności.

Rejestracja jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Jeżeli sprzeciw jest dopuszczalny na mocy ust. 3, Komisja wzywa zainteresowane strony do rozpoczęcia odpowiednich konsultacji.

Jeżeli w terminie sześciu miesięcy dochodzi do zawarcia porozumienia między zainteresowanymi stronami, powiadamiają one Komisję o wszystkich elementach, które umożliwiły osiągnięcie wspomnianego porozumienia, oraz o opiniach wnioskodawcy i wnoszącego sprzeciw. Jeżeli opublikowana informacja, zgodnie z przepisami art. 8 ust. 2, nie jest zmieniona lub jest zmieniona jedynie w niewielkim stopniu, Komisja postępuje zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu. W pozostałych przypadkach, Komisja rozpatruje ponownie wniosek zgodnie z art. 8 ust. 1.

Jeżeli porozumienie nie dojdzie do skutku, Komisja podejmuje decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 3, biorąc pod uwagę uczciwe i tradycyjne stosowane użycie oraz rzeczywiste ryzyko błędnego zrozumienia.

Decyzja ta zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

6. Dokumenty, określone w niniejszym artykule, przekazane Komisji sporządza się w języku urzędowym Wspólnoty lub towarzyszy im poświadczony tłumaczenie w języku urzędowym Wspólnoty.

Artykuł 10 Unieważnienie

Komisja może zdecydować o unieważnieniu rejestracji gwarantowanej tradycyjnej specjalności jeżeli, po okresie czasu, który zostanie określony, okazuje się, że nie poinformowano jej o żadnym organie kontrolnym w odniesieniu do tego produktu zgodnie z art. 15.

Artykuł 11 Zmiany w opisie produktu

1. Zmiany w opisie produktu mogą być zgłoszone przez Państwo Członkowskie, na wniosek grupy producentów gwarantowanej tradycyjnej specjalności mającej siedzibę na jego terytorium lub przez grupę producentów gwarantowanej tradycyjnej specjalności mającej siedzibę w państwie trzecim. W ostatnim przypadku, wniosek

jest skierowany do Komisji albo bezpośrednio albo za pośrednictwem właściwych organów państwa trzeciego.

We wniosku należy wykazać uzasadnione interesy ekonomiczne oraz opisać żądane zmiany i ich uzasadnienie.

Wniosek o zatwierdzenie zmian podlega procedurze przewidzianej w art. 7 do 9. Jednakże jeżeli zaproponowane zmiany są nieznaczne, Komisja podejmuje decyzję o przyjęciu zmian bez zastosowania procedury określonej w art. 8 ust. 2 i art. 9.

2. Właściwe organy Państwa Członkowskiego gwarantują, że każdy producent lub przetwórcza stosujący opis produktu, dla którego zmiana została zgłoszona, jest poinformowany o publikacji. Ponadto dopuszcza się oświadczenia o sprzeciwie określone w art. 9 ust. 3, oświadczenia o sprzeciwie wykazujące uzasadnione interesy ekonomiczne w produkcji gwarantowanej tradycyjnej specjalności.

Artykuł 12 Zapisy i symbole

1. Jedynie producenci spełniający wymogi opisu produktu mogą odwołać się do gwarantowanej tradycyjnej specjalności na etykiecie, w reklamie lub dokumentach związanych z produktem rolnym lub środkiem spożywczym.
2. W przypadku odwołania się do gwarantowanej tradycyjnej specjalności na etykiecie produktu rolnego lub środka spożywczego otrzymanego na terytorium Wspólnoty, zarejestrowana nazwa, zapis „gwarantowanej tradycyjnej specjalności”, lub jej skrót „TSG” oraz symbol wspólnotowy, który jej odpowiada muszą się na niej znajdować.
3. Zapisy określone w ust. 2 są dobrowolne na etykiecie gwarantowanych tradycyjnych specjalności wyprodukowanych poza terytorium Wspólnoty.

Artykuł 13 Szczegółowe zasady dotyczące zarejestrowanej nazwy

1. Począwszy od daty publikacji przewidzianej w art. 9 ust. 4, nazwa wprowadzona do rejestru określonego w art. 3 może być jedynie użyta do identyfikacji produktu rolnego lub środka spożywczego odpowiadającego opisowi produktu jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności zgodnie ze szczegółowymi zasadami określonymi w art. 12. Jednakże zarejestrowane nazwy mogą nadal być używane na etykietach produktów nieodpowiadających zarejestrowanemu opisowi produktu, jednak bez możliwości wskazania zapisu „gwarantowanej tradycyjnej specjalności”, skrótu „TSG” ani też symbolu wspólnotowego, który jej odpowiada.
2. Jednakże gwarantowana tradycyjna specjalność może być zarejestrowana z zastrzeżeniem nazwy dla produktu rolnego lub środka spożywczego odpowiadającego opublikowanemu opisowi produktu pod warunkiem, że w swoim wniosku o rejestrację zażądała tego grupa zgłaszająca oraz że procedura przewidziana w art. 9 nie wykazuje, że użycie nazwy jest zgodne z prawem, znane i ekonomicznie znaczące dla podobnych produktów rolnych i środków spożywczych. Od daty publikacji przewidzianej w art. 9 ust. 4, nazwa, nawet ta, której nie towarzyszy zapis „gwarantowanej tradycyjnej specjalności”, skrót „TSG” lub symbol wspólnotowy,

który jej odpowiada, nie może być nadal używana na etykietach podobnych produktów rolnych lub środków spożywczych nieodpowiadających zarejestrowanemu opisowi produktu.

3. W odniesieniu do oznaczeń, których rejestracja jest wymagana tylko w jednym języku, grupa musi określić w opisie produktu, że podczas wprowadzania do obrotu produktu, poza nazwą produktu w języku oryginału, etykieta zawiera w innych językach informację, że produkt został otrzymany zgodnie z tradycją regionu, Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego pochodzi wniosek.

Artykuł 14 System kontroli

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że system kontroli przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 stosuje się do podmiotów podlegających przepisom niniejszego rozporządzenia.
2. Państwa Członkowskie włączają podmioty podlegające przepisom niniejszego rozporządzenia do swych wieloletnich krajowych planów kontroli przewidzianych w art. 41, 42 i 43 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 oraz do rocznych sprawozdań przewidzianych w art. 44 wspomnianego rozporządzenia.
3. Zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, Państwa Członkowskie wyznaczają właściwy organ centralny odpowiedzialny w szczególności za stosowanie systemu kontroli dotyczącego niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 15 Kontrole dotyczące przestrzegania opisu produktu przez podmioty

1. W celu przeprowadzania, przed wprowadzeniem do obrotu, kontroli produktów dotyczących przestrzegania przez zainteresowane podmioty opisu produktu, właściwy organ określony w art. 14 ust. 3 może wyznaczyć jeden lub kilka urzędowych organów kontrolnych lub uprawnić do wspomnianych kontroli jeden lub kilka prywatnych organów kontrolnych.

Zgodnie z art. 7 ust. 3 lit. d) we wniosku o rejestrację wskazuje się na jeden lub kilka organów, które będą przeprowadzać kontrole produktów rolnych lub środków spożywczych, o których mowa.

W przypadku gdy produkcja odbywa się w państwie trzecim, we wniosku o rejestrację określa się jeden lub kilka organów, publicznych lub prywatnych, które przeprowadzać będą kontrole określone w akapicie pierwszym.

2. Prywatne organy kontrolne określone w ust. 1 są akredytowane zgodnie z normą EN 45011 lub normą równoważną.
3. Publiczne lub prywatne organy kontrolne, o których mowa w ust. 1 muszą być upoważnione do zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia, łącznie z, tam gdzie to stosowne, nakładaniem sankcji, jeżeli stwierdzą, że produkt rolny lub środek spożywczy objęty gwarantowaną tradycyjną specjalnością nie odpowiada wymogom opisu produktu.

4. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji nazwę i dane właściwego organu określonego w art. 14 ust. 3, wyznaczonych ewentualnych urzędowych służb kontrolnych i delegowanych prywatnych organów kontrolnych określonych w ust. 1 akapit pierwszy, ich kompetencje oraz wszelkie zmiany dotyczące tych informacji.

W odniesieniu do producentów znajdujących się w państwie trzecim, grupa lub w przypadku braku grupy, producent albo bezpośrednio, albo za pośrednictwem organów danego państwa trzeciego, przekazuje Komisji informacje określone w akapicie pierwszym.

Komisja publikuje informacje określone w akapicie pierwszym i drugim oraz regularnie je uaktualnia.

5. Państwa Członkowskie przyjmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, że producent, który przestrzega przepisów niniejszego rozporządzenia, może podlegać kontroli przeprowadzanej przez organy określone w niniejszym artykule.
6. Koszty kontroli określone w niniejszym artykule ponoszą podmioty objęte wspomnianymi kontrolami.

Artykuł 16

Deklaracje producentów składane organowi kontrolnemu

1. Każdy producent z Państwa Członkowskiego, nawet jeśli jest członkiem grupy, która złożyła pierwszy wniosek, który zamierza po raz pierwszy wyprodukować gwarantowaną tradycyjną specjalność, niezwłocznie poinformuje o tym fakcie służby lub organy kontrolne desygnowane przez Państwo Członkowskie, na terenie którego znajduje się jego siedziba, zgodnie z instrukcjami właściwego organu określonego w art. 14 ust. 3.
2. Każdy producent z państwa trzeciego, nawet jeśli jest członkiem grupy, która złożyła pierwszy wniosek, który zamierza po raz pierwszy wyprodukować gwarantowaną tradycyjną specjalność, niezwłocznie poinformuje o tym fakcie służby lub organy kontrolne desygnowane przez Państwo Członkowskie, na terenie którego znajduje się jego siedziba, zgodnie z ewentualnymi instrukcjami grupy producentów lub właściwego organu państwa trzeciego.
3. Przed wprowadzeniem produktu do obrotu, desygnowane służby lub organy kontrolne sprawdzają, czy producent stosuje się do opublikowanej informacji.

Artykuł 17

Ochrona

1. Państwa Członkowskie podejmą konieczne środki gwarantujące ochronę prawną przed niewłaściwym lub wprowadzającym w błąd użyciem zapisu „gwarantowanej tradycyjnej specjalności” i symbolu wspólnotowego, który jej odpowiada oraz przeciwko jakimkolwiek imitacjom nazw zarejestrowanych i zastrzeżonych zgodnie z art. 13.
2. Zarejestrowane nazwy są chronione przed wszystkimi działaniami prowadzącymi do wprowadzenia w błąd konsumenta, w szczególności praktykami sugerującymi, że

produkt rolny lub środek spożywczy jest gwarantowaną tradycyjną specjalnością uznaną przez Wspólnotę.

3. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki w celu zagwarantowania, że nazwy handlowe używane na poziomie krajowym nie będą mylone z nazwami zarejestrowanymi i zastrzeżonymi zgodnie z art. 13 ust. 2.

Artykuł 18

Stały Komitet ds. Gwarantowanych Tradycyjnych Specjalności

1. Komisja jest wspierana przez Stały Komitet ds. Gwarantowanych Tradycyjnych Specjalności składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.
Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.
Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
4. Komitet przyjmuje regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

Szczegółowe zasady stosowania i przepisy przejściowe

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2 w celu realizacji niniejszego rozporządzenia przyjmuje się szczegółowe zasady. Obejmują one:
  - a) szczegółowe zasady dotyczące informacji, które muszą być zawarte w opisie produktu, o którym mowa w art. 6 ust. 2;
  - b) szczegółowe zasady dotyczące złożenia wniosku o rejestrację, zgodnie z art. 7 ust. 1, przez grupy, których siedziba znajduje się w Państwach Członkowskich lub w różnych państwach trzecich;
  - c) szczegółowe zasady dotyczące przekazywania Komisji wniosków o rejestrację określonych w art. 7 ust. 3, wniosków o rejestrację określonych w art. 7 ust. 7 i wniosków o wprowadzenie zmian określonych w art. 11;
  - d) szczegółowe zasady dotyczące rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności, o którym mowa w art. 3;
  - e) szczegółowe zasady dotyczących sprzeciwów, określonych w art. 9, łącznie ze szczegółowymi zasadami związanymi z odpowiednimi konsultacjami między zainteresowanymi stronami;
  - f) szczegółowe zasady dotyczące unieważnienia rejestracji gwarantowanej tradycyjnej specjalności, o której mowa w art. 10;

- g) szczegółowe zasady dotyczące zapisów i symboli, o których mowa w art. 12;
  - h) szczegółowe zasady dotyczące drobnych zmian, o których mowa w art. 11, ust. 1 akapit czwarty;
  - i) równoważne normy dla organów kontrolnych, o których mowa w art. 15 ust. 2;
  - j) szczegółowe zasady dotyczące warunków kontroli w zakresie spełnienia warunków opisu produktu przez podmioty, określone w art. 15.
2. Nazwy już zarejestrowane na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2082/92 w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są automatycznie wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 3. Odpowiadające opisy produktu są traktowane jak opisy produktu, o których mowa w art. 6 ust. 1.
3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2 Komisja przyjmuje rozporządzenie zapewniające przejście od zasad przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 2082/92 do zasad przewidzianych niniejszym rozporządzeniem. W szczególności rozporządzenie to określa procedury, które należy stosować, aby umożliwić skuteczną analizę wniosków o rejestrację w toku, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2082/92. Procedury te mogą obejmować obowiązek dostarczenia przez wnioskujących dodatkowych informacji w terminie, który zostanie wyznaczony.

Artykuł 20

Oplaty

Państwa Członkowskie mogą wymagać uiszczenia opłaty administracyjnej przeznaczonej na pokrycie kosztów poniesionych w trakcie rozpatrywania wniosków o rejestrację, oświadczeń o sprzeciwie i wniosków o wprowadzenie zmian zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 21

Uchyła się rozporządzenie (EWG) nr 2082/92.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktowane są tak, jak odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytywane są zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 22

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Jednakże przepisy określone w art. 12 ust. 2 stosuje się od dnia 1 maja 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli,

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZALĄCZNIK I

Środki spożywcze określone w art. 1 ust. 1 lit. b)

- Piwo,
- czekolada i inne preparaty żywnościowe zawierające kakao,
- wyroby cukiernicze, chleb, ciasta, ciastka lub herbatniki,
- makaron gotowany lub nie, nadziewany lub nie,
- dania podgotowane,
- gotowe sosy,
- zupy lub buliony,
- napoje z ekstraktów roślinnych,
- lody (na mleku) oraz lody (na wodzie).

ZALĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 2082/92	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1 ustęp 1 akapit pierwszy	Artykuł 1 ustęp 1 akapit pierwszy
Artykuł 1 ustęp 1 akapit drugi	Artykuł 1 ustęp 1 akapit drugi
Artykuł 1 ustęp 2 i 3	Artykuł 1 ustęp 2 i 3
Artykuł 2 ustęp 1 akapit pierwszy	Artykuł 2 ustęp 1 litera a)
Artykuł 2 ustęp 1 akapit drugi	Artykuł 2 ustęp 2 akapit drugi
Artykuł 2 ustęp 1 akapit trzeci	Artykuł 2 ustęp 2 akapit trzeci
Artykuł 2 ustęp 2 zdanie pierwsze	Artykuł 2 ustęp 1 litera d)
Artykuł 2 ustęp 2 zdanie drugie	Artykuł 2 ustęp 2 akapit czwarty
Artykuł 2 ustęp 3	Artykuł 2 ustęp 1 litera c)
–	Artykuł 2 ustęp 1 litera b)
–	Artykuł 2 ustęp 2 akapit pierwszy
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4 ustęp 1 akapit pierwszy	Artykuł 4 ustęp 1 akapit pierwszy
Artykuł 4 ustęp 2	Artykuł 4 ustęp 1 akapit drugi
Artykuł 5 ustęp 1	Artykuł 4 ustęp 2 akapit pierwszy
Artykuł 5 ustęp 2	Artykuł 4 ustęp 2 akapit trzeci
Artykuł 5 ustęp 3	Artykuł 4 ustęp 2 akapit drugi zdanie pierwsze
Artykuł 5 ustęp 4	Artykuł 4 ustęp 1 akapit drugi zdanie drugie
–	Artykuł 5
Artykuł 6 ustęp 1	Artykuł 6 ustęp 1
Artykuł 6 ustęp 2	Artykuł 6 ustęp 2
Artykuł 7 ustęp 1	Artykuł 7 ustęp 1
–	Artykuł 7 ustęp 2
Artykuł 7 ustęp 3	Artykuł 7 ustęp 6
–	Artykuł 7 ustęp 7 i 8
Artykuł 7 ustęp 2	Artykuł 7 ustęp 3
–	Artykuł 7 ustęp 4 i 5
–	Artykuł 8 ustęp 1
Artykuł 8 ustęp 1 akapit pierwszy	–
Artykuł 8 ustęp 1 akapit drugi	Artykuł 8 ustęp 2 akapit pierwszy
Artykuł 8 ustęp 2	–
Artykuł 8 ustęp 3	Artykuł 9 ustęp 1 i 2
–	Artykuł 9 ustęp 3
Artykuł 9 ustęp 1	Artykuł 9 ustęp 4
Artykuł 9 ustęp 2	Artykuł 9 ustęp 5

Artykuł 10	Artykuł 10
Artykuł 11 ustęp 1	Artykuł 11 ustęp 1 akapit pierwszy
Artykuł 11 ustęp 2 akapit pierwszy	Artykuł 11 ustęp 1 akapit trzeci
–	Artykuł 11 ustęp 1 akapit drugi
Artykuł 11 ustęp 2 akapit drugi	Artykuł 11 ustęp 2
Artykuł 11 ustęp 3 i 4,	–
Artykuł 12	Artykuł 19 ustęp 1 litera g)
Artykuł 13 ustęp 1	Artykuł 13 ustęp 1
Artykuł 13 ustęp 2	Artykuł 13 ustęp 2
–	Artykuł 13 ustęp 3
Artykuł 14	Artykuły 14 i 15
Artykuł 15 ustęp 1	Artykuł 12 ustęp 1
–	Artykuł 12 ustęp 2 i 3
Artykuł 15 ustęp 2	Artykuł 16 ustęp 1
Artykuł 15 ustęp 3	Artykuł 16 ustęp 3
Artykuł 16	–
Artykuł 17	Artykuł 17 ustęp 1 i 2
Artykuł 18	Artykuł 17 ustęp 3
Artykuł 19	Artykuł 18
Artykuł 20	Artykuł 19
Artykuł 21	–
–	Artykuł 21
Artykuł 22	Artykuł 22
Załącznik	Załącznik I
–	Załącznik II